

Ijubav je bed trip

David Albahari

– Ijubav je bed trip – kaže moja žena i odlaže knjigu.

Voleo bih da vidim tu knjigu, ali ona je spušta porred fotelje na pod.

– Šta je to? – pitam. – Novi roman Milana Oklopžića?

– Ne – kaže ona i tegli se – To si ti.

– Ja! – Doista sam iznenađen. – Ali ja nisam pisac, ja pravim filmove.

To nije sasvim tačno; naime, ja samo želim da pravim filmove, ali još nijedan nisam napravio. Što, naravno, ne znači da neki neću ipak napraviti.

– Volela bih to da vidim – kaže moja žena i ustaje. – Tvoj film.

Nemam mnogo izbora. – Već si ih videla – kažem. – Dva.

Ona zastaje. Ne okreće se, ali je zastala. – Gde? – pita.

– O – kažem. – Jedan na televiziji, a drugi u kinoteci.

Ako čovek ne zna kako da se ubije, reči su uvek pouzdano sredstvo.

– U kinoteci! – kaže ona.

Pomislio sam da će se okrenuti.

– Da – kažem,

– Otkud tvoj film u kinoteci?

Stvarno: otkud moj film u kinoteci?

– I sam sam se začudio – kažem.

Ona se ipak okreće.

– Ali kažeš da smo ga zajedno gledali?

Sada više nema povratka. – Da – kažem.

– To nisam bila ja – kaže ona. – Je li tako? To nisam bila ja.

– Ne – kažem. Šta bih drugo rekao? – To nisi bila ti.

Ona donosi odluku da mi se približi. Vidim na njenom licu kako ta odluka sazreva, kako se polako ostvaruje još pre nego što je počela da se ostvaruje.

– A na televiziji? – pita ona.

– Šta?

– Kako se zvao film na televiziji?

Ne smem da oklevam. – Prva pojava frasa u šupi – kažem.

Ona zastaje. Uvek zastaje kada je nešto iznenadi.

– Šta je to? – kaže ona. – Kada je to bilo emitovano?

– Ođavno – kažem. – Na drugom programu. Moja žena seda. Još uvek mi ne veruje, a ima pravo.

– Ko je igrao glavnu ulogu? – pita ona.

– Mušku ili žensku?

– Bilo koju – kaže ona. – Obe.

– Ljuba Tadić – kažem.

– Mušku ili žensku?

U tom trenutku neko zvoni na vratima. Ne, to zvoni telefon. Moja žena ustaje i, onako gola, prilazi stilskom stočiću.

– Nećeš valjda tako gola – kažem – da se javiš na telefon?

Ona ne odgovara, podiže slušalicu, stavlja je na uvo, ništa ne govori, a onda počinje da je vuče niz telo, između dojki, preko stomaka, oko bedara, ispod stražnjice. Potom vraća slušalicu na viljušku.

– Ko je to bio? – pitam strogim glasom.

Strogi glas je samo krabulja kojom pokušavam da sakrijem očvrslu penis.

– Neki manijak – kaže moja žena. – Hteo je da čuje kako moje telo diše.

– I ti si mu pokazala!

– Pa šta – kaže moja žena. – Samo je slušao, nije ništa video.

– Između sluha i vida nema nikakve razlike – kažem. – Svemir nema čula.

– Hej – kaže moja žena – to mi se dopada. To nisi ti izmislio, to je neko rekao, priznaj!

Pokazujem da se stidim, a i penis mi je klónuo.

– Ljuba Tadić – kažem – u mom filmu.

– Na televiziji?

– Da. Igrao je muškarca, glumca koji shvata da ne može da se probije u glumačkom svetu, pa se presvlači u ženu i počinje da nastupa kao glumica, i postaje slavan.

– Ne vredi – kaže moja žena. – Gledala sam taj film, to nije bio Ljuba Tadić.

U tom trenutku na sims sleće golub-pismošča. S mesta na kojem sedim mogu da vidim njegove sitne, pametne oči, bela pera, futrolu s porukom, plemenite kandže.

– Da li ti očekuješ neku poštu? – pitam svoju ženu.

– Ne – kaže moja žena. Onda me pogleda. – To je sigurno za tebe, droljo. Piše ti neka tvoja ženurača.

Ona skače prema prozoru, i u tom skoku, dok joj guzovi belasaju, ruši vazu s cvećem, ne, nije to vaza, to je čajnik iz dinastije Ming, i ona ga ruši zajedno s pet šoljica, ali zato uspeva da otrgne futrolu golubu s noge.

Golub odleće.

Moja žena se zavaljuje u fotelju, otvara futrolu i vadi smotuljak papira. Čita polako, vidim kako joj se pokreću usne, a povremeno ovlaži prst i prevrne list. Napolju pada mrak, žamor gasne na ulici, uskoro će se pojaviti prve zvezde. Kada malo posle pogledam svoju ženu, vidim da plače. Soba je već uronila u senke, njeno lice se naglo udaljilo, ali suze se ipak otkrivaju pažljivom posmatraču. Pokušavam da se prisetim kada sam poslednji put video da plače, ali ne uspevam. Sećam se kako sam ja plakao, u raznim prilikama, ali nijedne od tih suza ne mogu da pripišem mojoj ženi. Ustajem, palim svetlo, vadim papirni urbrus iz kutije, guram joj ga u ruku. Njeno telo se nekako smanjilo, smežuralo, požutelo na mestima gde se najviše savija. Ona briše suze, zatim sline, zatim nadlanicom tare usne. Ne usudujem se da je pitam šta ju je naglano u plač.

Međusobno razumevanje je najvažnije u braku. Ako ona želi da mi otvori svoju dušu, prihvaću; njenu dušu ne smem da otvaram sam.

– Sanjala sam nešto ružno – kaže napokon moja žena.

– Kada? – pitam. – Gde?

Ona odmahne rukom, što bi moglo da znači »sada i ovd«, ali i »tamo i jednom.«

– Razumem – kažem. – Nije ti lako.

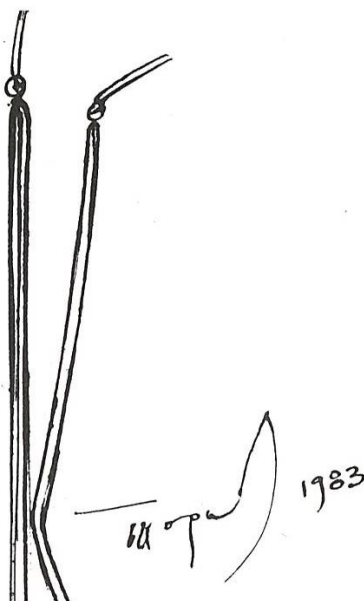
– Šta si ti radio? – pita me ona.

Gledam u njene suzne oči, zacrvenele kapke, zapanjen nos.

– Čekao sam te – kažem.

U tom trenutku ništa se ne događa. Bolje rečeno, događa se sledeće: moja žena podiže ruku i dotiče mi obraz, vrhovima prstiju, pa celim dlanom. Ona mi kaže kako je nekada, kada je bila mala, verovala da postoje određena mesta koja imaju nadnaravna svojstva. Boravak na tim mestima činio je čuda. Ona je zbog toga odlazila u jedan kutak na tavanu, gde je satima –

Čuo sam tu priču, čuo sam je već hiljadu puta, ali ostajem tako, nagnut nad njom, dok mi ona prstima istražuje lice, osvaja njegovu površinu, i izriče reči koje se trune i, sasvim isitnjene, lelujaju u zraku. Ona nastavlja da govori i dlanovi joj postaju sve vlažniji, sve stvarniji. Nastojim da ih ne primećujem, i onog časa kada se neka trunka spusti na njeno čelo, između korenova njenih zategnutih vlati, spuštam glavu i blago je podižem usnama. Onda je prihvaćam jezikom i pomeram bliže zubima. Perut ili reč; svejedno je, ukus je isti.

PROŠLOG UTORKA

Jovanka Nikolić

S. P. je prošlog utorka, pola časa pre nego što je trebao krenuti na važan sastanak, kada je ušao u kupatilo i nežnim pokretom povukao žilet po bradi, naoko pomalo rutinski, a ipak precizno, zagledavši se na trenutak ozbiljno u svoje lice, 60 cm od ogledala, primetio tamnocrvenu tačku na čelu. Ta ga je pojava toliko iznenadila da mu je mašinicica za brijanje ispala iz ruke. Odakle mu ova bubuljica? Posmatrao ju je dva minuta bez daha. Verovao je da ga ništa ne može iznenaditi. Buljeći u ogledalo, podigao je levu, zatim desnu obrvu, skupio ih, nabrao čelo, razvukao usta. Bubuljica je i dalje stajala na svom mestu. Zatvorio je oči, stisnuo kapke i ponovo se izbečio u ogledalo. Umesto tamnocrvene tačke, sada je stajala crna i malo veća od prethodne. Ovo mora da je prišt! Zauzevši uspravan, istegljujući stav preko lavaboa, vrhom nosa uz samo ogledalo, počeo je da ga posmatra. Crni prišt se uz lagano vibriranje sve više i više širio, dok nije dostigao prečnik od 2 cm. Zaprepašćen ovom naglom promenom, polako je prineo ruke licu i vrhovima jagodica počeo da mu se približava. Kružio je prstima oko njega ne usudujući se da ga dotakne. Šta ako je zarazno?! Progutavši pljuvačku, iskrenuo je glavu malo ulevo, rešen ipak da pokuša. Intuicija mu je govorila da nije pogodan trenutak, ali ako se bolest ne suzbije na vreme, posledice mogu biti katastrofalne! Skupivši hrabrost, odlučio ga je pritisnuo. Kažiprst mu je upao do poslednjeg zglavka. RUPA! Stajao je paralisani sa prstom u čelu. Nije znao šta treba da čini. Kada se nakon 10 minuta povratio od šoka, oprezno je izvukao prst i počeo da je razgleda. Bila je duboka i mračna. Teglio je iverice, razvlačio, uzeo baterijsku lampu, zavrivao, čeprkao, ali u njoj nije video ničeg životnog. Nakon 15 minuta upornog traženja, mogao je samo da konstataje da mu je neko »namestio igru«. Kajao se što nije poslušao intuiciju i stvari pustio da teku sopstvenim tokom. Uбудuću neće činiti iste greške! Pošto mu je već bilo dosta filozofiranja, zaključio je da bi mu bilo najpametnije da zatvori rupu i da se pravi kao da se ništa nije dogodilo. Ali, čime da zatvori rupu? Na um su mu padale razne ideje, ali ništa nije bilo prihvatljivo. Napokon, sinula mu je spasonosna misao. Hanzaplast! Oduševljen svojom dovrtljivošću, počeo je da pretura po ladicama. Iz kutije hanzaplasta virio je isečen novinski članak. Kažiprstom i palcem desne ruke izvukao je isečak i počeo da čita: »S. P. je prošlog utorka, pola časa pre nego što je trebao krenuti na važan sastanak, kada je ušao u kupatilo i nežnim pokretom povukao žilet po bradi, naoko pomalo rutinski, a ipak precizno, zagledavši se na trenutak ozbiljno u svoje lice, 60 cm od ogledala, primetio tamnocrvenu tačku na čelu...« Ispustivši novinski isečak, podigao je ruku i počeo da opipava. Klizio je prstima od leve slepoočnice ka desnoj i nazad. Umesto rupe, napipao je bubuljicu. Ili sam lud, ili iza svega neko stoji?! Znao je da u ovakvim rizičnim momentima treba reagovati brzo, pa je, dograbivši kaput, poleteo prema izlaznim vratima. Na pola puta ga je zaustavila zvonjava telefona. Hitro se okrenuo za 180 stepeni i nervozno podigao slušalicu. Iz crnih, sitnih rupica je dopiralo... »Sinoć ste naručili buđenje, sada je tačno 5 časova 5 minuta i 30 sekundi«. Stajao je nem, sa slušalicom u ruci. Refleksno je krenuo rukom ka čelu, ali se trgao u poslednjem trenutku. Protrljavši vrh neobrijane brade, odložio je slušalicu, skinuo kaput i izuo cipele. Tapkajući čarapama po vlažnom podu kupatila, ne paleći svetlo, uzeo je mašinicicu za brijanje i počeo da se brije.